

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklis

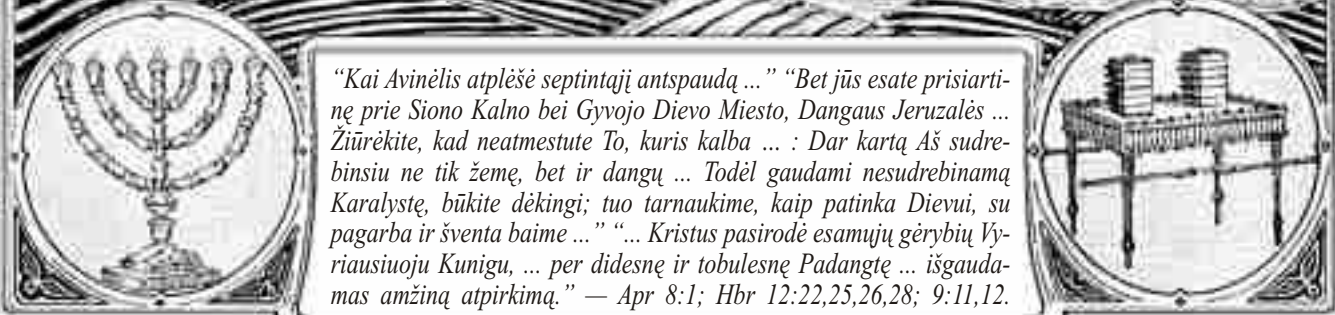
SAUSIS – GRUODIS 2003

A.D. 2003 – A.M. 6132

Nr. 13

TURINYS

Pašventimas.....	2
Izraelis sugrįžta iš Babilono.....	7
Biblinė Ezros pamoka.....	8
Dosnumas.....	10
Kas buvo Samariečiai?.....	13
Paskutiniai Elijo ir Elizejaus artimai susiję veiksmai.....	15

“Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” “Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir švėta baimė ...” “... Kristus pasirodė esamųjų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... išgaudamas amžiną atpirkimą.” — Apr 8:1; Hbr 12:22,25,26,28; 9:11,12.

PAŠVENTIMAS

2003 metų devizas

“Atsiskirkite nuo šio krašto tautų”

— Ezro 10:11 —

KRIKŠČIONIUI šis 2003 – tiems metams parinktas tekstas yra reikšmingas ir atitinkantis laikus, kuriais gyvename: “Atsiskirkite nuo šio krašto tautų”. Prieš aptariant šią eilutę plačiau, trumpai priminsime įvykių eigą.

Tuo metu, kai kunigas Ezra kalbėjo šiuos žodžius, Žydų tautos likutis jau buvo sugrižęs po 70 – ties metų nelaisvės Babilono Imperijoje. VII amžiuje prieš Kristų, kritus paskutiniajam Izraelio karaliui Zedekijui, iš paimtos nelaisvės tautos į ankstesnę sostinę Jeruzalę sugrižo tik tie, kurie labiausiai to troško. Daugelis labiau norėjo pasilikti Babilone ir jo apylinkėse, viešpataujant tuo metu jau naujai, Persų valdžiai.

Todėl galima daryti išvadą, kad Jeruzalės gy-

ventojai tuo metu, apie kurį kalbama šiame tekste, turėjo daugiau užsidegimo ir buvo labiau ištikimi Izraelitai. Nežiūrint to, aplinkybės sugrižusiems nebuvo palankios. Miesto vystymasis tuo metu buvo sustojęs. Prie tos nepalankios situacijos prisidėjo ir tas faktas, jog žmonės nebuvo harmonijoje su savo sandoros Dievu. Dešimtajame skyriuje, iš kurio paimtą eilutę mes ir cituojame, Ezra ragino žmones atsiskirti nuo juos supančių tautų ir nuo “svetimų”, kitataučių žmonių, kurias daugelis vyrų buvo vedę. Visuotinai pripažindami savo kaltę, žmonės buvo pasiryžę taisyti. Nuo čia prasideda mūsų teksto eilutė.

Pripažindami nuodėmę, kuria jie buvo nusidėję, žmonės pareiškė norintys pasielgti pagal Ezros patarimą. Jie suprato, kad jeigu to nepadarys, miesto apgyvendinimo reikalai nepasistūmės į priekį. Tokios rūšies masinė pasitaikymo reforma vyksta tik retkarčiais, ypač tada, kai susiformuoja stiprus visuomenės tapatumo jausmas. Buvo laikų, kai krikščioniškas užsidegimas neatpažįstamai pakeitė visuomenę. Tokiais laikais tautos yra sukūrusios ir išvysčiusios daugelį pačių geriausių įstatymų. Tai įstatymai, kurie apibrėžia kaip elgtis su senais, jaunais ir neturtingais, o taip pat įstatymai, kurie suteikia įvairias laisves religiniame ir visuomeniniame gyvenime. Aukštas tautos gyvenimo lygis dažnai sutapdavo su krikščioniškąja reformacija ir atsinaujinimu visuomenėje. Taip yra buvę pirmaisiais Metodistų Bažnyčios veikimo metais kolonijinėje Amerikoje, vadovaujant Francis Asbury (jis buvo Johno Wesley atstovas kolonijose). Taip pat ir evangelikų bei adventistų judėjimai Jungtinėse Valstijose XIX amžiuje pritraukdavo daug žmonių į “atgimimo” susirinkimus.

KRIKŠČIONIS PASAULYJE

Jeigu taikytume Ezro pamokymus tik jo laikams, tai šiandien jie mums teturėtų mažai vertės. Kadangi dauguma bibliinių pamokymų turi platesnę reikšmę, paslėptą po daugeliu taisyklių, todėl galime semtis iš jų vertingų pamokų sau patiems – krikščionims, gyvenantiems dabartiniame, greitai besikeičiančiame pasaulyje. Šventasis Raštas visada yra aktualus – vienintelis pastovus dalykas pasaulyje, kuris nuolat keičiasi.

DABARTINĖ TIESA
ir
Kristaus Epifanijos Šauklis

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).
Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius
Bernard W. Hedman, 1156 st. Matthew's Road, Chester
Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:
Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100
Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:
P.d. Nr. 467, LT-45002, Kaunas.

Kitas leidinys:
Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklis

Žurnalai leidžiami:
anglų, lenkų, danų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų,
malajų, kanadiečių, ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rištų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

Gal būt kiekviena žmonių karta ilgisi savo “gerų senų dienų” ir smerkia amžių, kuriame elgėsi paviršutiniškai ir amoraliai. Šiek tiek yra tiesos šitame kaltinime, bet taip pat yra tikra, kad praeitis niekada nėra buvusi tokia “gera”, kaip mūsų atmintis regi ją. Šis pasaulis su savo kultūra ir papročiais niekada ir nebuvo Dievo pasauliu. Izraelio tautos istorijoje būta nukrypimų bei neryžtingumo, bandant pasiekti gyvenimą su visomis jo privilegijomis, kaip Dievo išrinktos tautos; tačiau jie niekada nepasiekė to tobulo lygio, reikalingo norint laimėti amžiną gyvenimą. Jie ir negalėjo to padaryti; iš tikrųjų, jų neatitikimas reikalavimams būdavo kiekvienais metais pabrėžiamas Suderinimo Dienoje, kai jų tautinis pasišventimas ir aukos užtikrindavo jiems sutaukinimą su jų sandoros Dievu ir vaizdinį išteisinimą, pradedant kitus metus. Tačiau, kaip nurodo Apaštalas Paulius, jaučių ir ožių kraujas niekada negalėjo nuimti nuodėmės prakeikimo; jie turėjo laukti Dievo numatyto laiku įvyksiančios Kristaus išperkamosios aukos ant kryžiaus už visus žmones (1 Tim 2:1-6; 1 Jn 2:1-2).

Krikščionis tampa taikiniu

Krikščionis vyras ar moteris draugystę su Dangiškuoju Tėvu įgyja per jo ar jos tikėjimą į Kristų – tikėjimą, kuris išteisina ir leidžia nusidėjėliui būti laikomam teisingu prieš Dievą (Rom 5:6-11). Džiaugsmas, kylantis iš to bendravimo, visada priklauso nuo krikščionio sąžinės. Kiekvienas kaltės jausmas sudrumsčia tos draugystės skaistumą ir džiaugsmą, tampa atsiradusio debesies tarp tikinčiojo ir Tėvo priežastimi. Už savo kasdienines apsileidimo nuodėmes ir tas, kurias esame padarę anksčiau, turime prašyti Tėvą atleidimo, o Jis maloningai atleidžia vardan savo Numylėtojo

Sūnaus, kaip yra pažadėjęs. Taip mes galime patirti tikrąją ramybę.

Bet kaip gamtoje yra plėšrūnų kiekvienai aukai, taip yra ir su krikščioniu. Kaip Apaštalas Petras nurodo: “velnias slankioja aplinkui, kaip riaumojąs liūtas, ieškodamas, kurį jis galėtų praryti” (1 Pet 5:8). Keletas tokių, kaip liūto riaumojimas, garsų gali išgašdinti, nes šis užpuola savo auką staiga, netikėtai, ją paralyžuoja, padaro bejėgę.

Taip pat ir velnias slapta prisitartina prie nieko neįtariančio krikščionio, sukausto jį kaltės jausmu ir pasmerkimo nuojautos atakomis, atskirdamas tikintįjį nuo jo jėgos Šaltinio. Skirtingai negu liūtas, velnias vienas pats neveikia. Savo atakai jis mobilizuoja kūną ir pasaulį. Tai yra galingi pulkai.

Ką reiškia “kraštas”?

“Kraštas” (anglų k. – žemė; v.p.) šioje ištraukoje nurodo tą “pasaulį”, kuris Šv. Rašte dažnai reiškia aplink gyvenančias tautas su jų visuomenine tvarka, papročiais ir kultūra – visa tai prieštaravo šventosios tautos pašaukimui ir taisyklėms, Izraelio teokratijai. Ezra galėjo numatyti, kad sugrižę žmonės niekada nesugebės reformuotis kaip gerai klestinti tauta ir valstybė tol, kol neatsisakys papročių, kurių išmoko būdami belaisviais Asirijoje.

Ypač žalinga buvo visokia “bjaurastis” iš aplink gyvenančių tautų su jų kūno ir dvasios ištvirkimais, nešvarumais (Ezr 9:1,2,10-15). Netgi levitai buvo įtraukti į tą gėdingą, grubų Viešpaties įsakymų laužymą, o savanaudiški ir pasaulietiški kompromisai įbrėžė juose nešventus bruožus, tiek kūne, tiek jų dvasioje. Atrodo, kad vyrams turbūt buvo nelengva išsižadėti arba išsiskirti su savo žmonomis, kurias, be abejonės, mylėjo. Šv. Rašte nepasakojama apie tai smulkiau, bet rašoma, kad tas

***Stebėkite lauko lelijas,
kaip jos auga ...
Mt 6:28***

*Jeigu teisiame pagal pasaulio
normas ir mylime remdamiesi
pasaulio normomis, mūsų mąstymas
ir charakteris su laiku prisitaikys
prie jų. Mūsų nuomonė taps ciniška,
kritiška ir visiškai žemiška.*

procesas tęsėsi keletą savaitių (Ezr 10:11-13,16,17).

Žvelgiant į pasaulį matyti, kad įvairiose tautose santuokų sudarymo papročiai yra skirtingi. Šiuo metu daugelis šalių, kurios vis dar laikė save krikščioniškomis iki dabartinės kartos, pergyvena krikščioniškos santuokos institucijų krizę. Daugelis porų nepastebi jokios vertės krikščioniškos (ar civilinės) santuokos nuostatose ir gyvena neįregistruotoje santuokoje. Kadangi tikėjimas tarp krikščionių mažėja, tai tas pats vyksta ir su krikščioniškų papročių laikymusi.

Kur tik beatsirastų tikrasis krikščionis, jis ar ji išsiskirs juos supančioje kultūroje. Tarpas, kuris skiria krikščionį nuo jį supančios pasaulietiškos aplinkos, vadinamas pavojaus zona. Paprastai šis tarpas siaurėja, kai krikščionis prie pasaulio artinasi, o ne tolsta nuo jo. Pasaulis visada bus priešas teisingumui – tol, kol ant žemės nebus įkurta teisinga *valdžia* ir kol žmonija neišmoks vaikščioti Dievo keliais žemiškoje Kristaus Karalystėje (Mt 6:10; Iz 26:9). Kaip antai ir meldžiama tos Karalystės puikios Hensley giesmės žodžiais:

*Tavo Karalystė teateina, o Dieve,
Savo viešpatavimą, o Kristau, pradėk;
Savąja geležine lazda
Žiaurumus nuodėmės sustabdyk.*

Šis pasaulis praeina

Kalbant apskritai, vienintelis pasišventusio krikščionio kelias yra atsiskyrimas nuo šio pasaulio (Rom 12:2). Tai nereiškia izoliacijos, nes mes juk turime gyventi šiame pasaulyje ir budriai stebėti savo aplinką (1 Kor 7:31). Atsiskyrimas nuo pasaulio yra svarbiausia savęs pašventimo dalis. Būti pašvestam – reiškia būti “atskirtam” Dievo naudai, panaudotam pagal Dievo valią. Tai nereiškia, jog turime būti *šventiviški, veidmainiški*. Kaip krikščionys, Dievo malone pakelti iš klampaus nuodėmės smėlio ir pastatyti ant tvirtesnės žemės, nesame geresni už kitus, esančius aplink mus, bet esame žmonės, kuriems atleista, tačiau visada žinome savo trūkumus ir nuodėmes. Taigi, pašventi-

mas yra nenutrūkstantis procesas, per kurį esame keičiami į miniatiūrinį Kristaus paveikslą. Mūsų mąstymo eiga ir jausmai yra palaipsniui keičiami, kad vis geriau atspindėtų Dieviškąją protą ir charakterį.

Jeigu teisiame pagal pasaulio normas ir mylime remdamiesi pasaulio normomis, mūsų mąstymas ir charakteris su laiku prisitaikys prie jų. Mūsų nuomonė taps ciniška, kritiška ir visiškai žemiška. Mylėsime ir vertinsime kitus tiktai pagal kūną, todėl mūsų draugiškumas jiems ir mūsų teisingas kitų įvertinimas nukentės. Toks elgesys atitolins mus nuo Dievo panašumo, kurio dėka galima mylėti savo priešus ir rodyti visiems didelę kantrybę.

Viešpaties žmonės skiriasi vienas nuo kito dėl savo paveldimumo ir išauklėjimo. Dėl savo prigimties bei individualių ypatybių kai kurie Viešpaties žmonės yra traukiami prie pasaulietinių dalykų; jiems atsiskyrimas nuo šio pasaulio nėra lengvas. Tokie turi išmokti apriboti savo susidomėjimą ten, kur kūniški, jausminiai dalykai iškyla aukščiau dvasinių ir visuomet atidžiai budėti, kad išsaugotų savo sąžinę. Kokias individualias ypatybes mes beturėtume, Viešpats yra užtektinai galingas, kad su mumis pasielgtų veiksmingai, ir žino tuos sunkumus ir pagundas, su kuriomis kiekvienas iš mūsų susiduriame (1 Kor 10:13; Hbr 2:17,18).

Svarbu būti tinkamame “junge”

Apaštalas Paulius patarė krikščionims nevilkoti svetimo “jungo”, kitaip sakant, nesusirišti su netikinčiais (2 Kor 6:14). Jeigu santuoka paremta tokia nelygybe, tikėtina, kad bus pilna sunkumų. Tačiau tai truputį geresnė situacija negu ta, apie kurią kalba pranašas Ezra, ir ne tai yra svarbiausias dalykas, kurį norėta pabrėžti šitame straipsnyje. Krikščioniui vyrui ar moteriai santuoka numatyta visam gyvenimui, todėl kiekvienas krikščionis, kuris yra susirišęs su netikinčiu, yra nė kiek ne mažiau įpareigotas įvykdyti tą sutartį ir melstis, kad tai atneštų palaimą ar vienai, ar kitai, ar abiems pusėms.

Šventajame Rašte yra pakankamai nurodymų ir patarimų, kaip tęsti gerą krikščionišką santuoką, kurioje veikiantys principai atspindėtų tai, ką Dievas nori matyti Savo žmonėse: patarnavimo dvasią, ištikimybę bei geranoriškumą. Tokia sąjunga atspindi vienybę tarp Kristaus ir Jo Bažnyčios, ir tai yra nuostabus dalykas. Pasaulio pagundos labai dažnai įsibrauna į šį nepakartojamą ir artimą ryšį tarp vyro ir žmonos, ir dabar ši santuokos institucija yra daug mažiau vertinama, negu buvo seniau.

Svarbu yra, kad krikščioniškos poros energingai pasipriešintų tokioms įtakoms.

KRIKŠČIONIO LIUDIJIMAS PASAULYJE

Kaip mes turime elgtis

Būti atskirtiems nuo pasaulio nereiškia, kad turime būti išskirtiniais žmonėmis, laikančiais save aukštesniais už kitus žmones pasaulyje. Netgi Ezra sugrižo į Babiloną norėdamas mokytis (žiūrėti į šio žurnalo 8 psl.). Neturime būti sektantiškais savo pažiūrose. Viešpats iš anksto yra atskyręs Sau krikščionių, esančių įvairiose visuomeninėse padėtyse bei gyvenimo vietose ir įvairiose religinėse institucijose bei denominacijose. Visi, kurie pripažįsta Kristų kaip savo Gelbėtoją ir Karalių, yra Broliai ir Seserys tikėjime. Tačiau tai nereiškia, kad turėtume nevertinti teisingų doktrinų svarbumo. Turime ieškoti teisingų (biblinių) doktrinų ir jų tvirtai laikytis. Vienok, neturime smerkti tų, kurių nuomonė doktrinoje skiriasi, jeigu jie savo gyvenime įvairiais būdais įtikinamai parodo, kad laikosi krikščioniško tikėjimo ir gyvenimo principų.

Būdami krikščionimis turime rodyti pavyzdį pasauliui. Jėzus, kalbėdamas apie Savo mokinių elgesio pavyzdį ir jo įtaką pasauliui, panaudoja du simbolius – druską ir šviesą. Pagal pirmą simbolį – druskos (Mt 5:13) – jų įtaka turėjo būti kaip konservuojanti, padedanti sulaikyti puvimą, kuris prasideda, kai visuomenė nukrypsta nuo tikėjimo į Dievą ir nuo Jo nurodytų kelių. Panaudodamas kitą paveikslą (Mt 5:14-16), Viešpats pasakė, kad jie buvo lyg šviečiantis tamsoje miestas, pastatytas ant kalno, apšviečiantis kelią kitiems.

Viską, ką mes sakome ar darome, turime daryti taip, kad galėtume pastūmėti į priekį Mokytojo reikalus. Kai pasaulis žiūri į krikščionį, turi pastebėti, kad jis ar ji yra vaikščiojantys su Kristumi. Kaip Mokytojo pasekėjai, galime tikėtis atmetimo ir, gali būti, – persekiojimo. Jei pasaulis nemylėjo Gyvybės Viešpaties, kuris buvo tobulas, mūsų taip pat nemylės (Jn 15:18-24).

Ko turime mokyti

Mums, kaip pasišventusiems krikščionims, vienintelis išipareigojimas – gyventi dievobaimingą (teisingą ir šventą) gyvenimą, laikantis Biblijinės tiesos ir skelbti ją kiekviena pasitaikiusia proga. Bet, kad būtume gabūs Žodžio liudytojai, turime būti to Žodžio studentais. Mums reikia žinoti, kuo tikime ir kodėl. Ko Šventasis Raštas mus moko ir ką turime skelbti?

- Apie Kristaus Išpirkos auką ir jos universalų

pobūdį (visi bus prikelti iš kapų ir turės pilną galimybę pasiekti amžiną gyvenimą – Jn 5:28,29);

- Apie tikrąją mirties prigimtį, esmę (mirusieji negyvena kančiose, bet miega – Pam 9:10);

- Apie teisingą žmogaus sielos apibūdinimą ir paskirtį – Ezek 18:4; Rom 6:23;

- Apie ateinančią Karalystę ant Žemės – Mt 6:10;

- Apie tai, kad Dievas yra vienas (Visagalis Dievas negalėjo Pats numirti už žmogų, todėl pasiuntė Savo Sūnų – Jn 5: 36,37; Jn 3:16);

- Apie dvi svarbiausias klases: išrinktuosius ir neišrinktuosius (visą žmoniją), kad tos kiekvienos klasės vystymasis vyksta atskiruose laikotarpiuose – pirmiau išrinktųjų, o paskui neišrinktų – Apd 17:31; 1 Tim 2:6; 1 Jn 2:2.

Daugumas krikščionių visa tai pripažįsta. Bet yra ir kitų, kurių nuomonės skiriasi. Apgailestaujame, kad doktrinos krikščionis dažnai atskiria, bet dabar situacija yra tokia, ir ji dar kurį laiką tęsis.

IZRAELIS YRA APAKINTAS DĖL

JĖZAUS, MESIJO

Jėzus, Mesijas, buvo pasiųstas pas Savo tautą – Žydus, kad išpildytų Jehovos sandorą su jais (Mt 10:5-7). Būdami natūrali, tikra Abraomo sėkla, jie teisingai reikalavo savo paveldėjimo. Jie buvo išrinktieji žmonės tam, kad paskleistų palaiminimus visoms Žemės tautoms (Pr 12:3). Apibūdindamas juos jaudinančiais ir graudinančiais žodžiais, mūsų Viešpats apgailestavo, kad jie nenorėjo priimti Jo. Jis nepatenkino Žydų lūkesčių ir todėl jie nepriėmė kvietimo sekti paskui Jį, išskyrus nedaugelį. Jie persekiojo tuos, kurie ėjo paskui Jį.

Perėjimas nuo Mozės prie Kristaus daugumai buvo, paprasčiausiai, per sunkus. Išmokyti ir įvesti į klaidą, per “tradicijas sentėvių” (Mk 7:5, A.J.), jie nesugebėjo atpažinti To, kurio jie visi kartu laukė tiek daug amžių. “Nuo dabar manęs nebematysite, iki sakysite: Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu!” (Mt 23:37-39). Šitie prislegiantys žodžiai buvo jiems pranašystė apie baisaus išsklaidymo ir kančių amžius, kurie turėjo ateiti tiems, kurie kada buvo Sandoros žmonės. Bet, nežiūrint to, Dievas ir toliau vis dar juos mylėjo.

Apaštalas Paulius kalba mums (Rom 11:25, 32), kad Dievas apakino Žydų protus, kad galėtų visų pasigailėti. Ar jų apakinimas reiškia gailėstinumą? Kartu su žinojimu ateina atsakomybė; jeigu kas nesielgia taip, kaip reikalauja ta atsakomybė, užsitraukia sau pasmerkimą ir bausmę. Izraelis neturėjo būti pasmerktas be saiko, bet Dievas nu-

Iš visų pusių esame apsupti įvairių rūšių pagundų bei vilionių, reikalaujančių mūsų dėmesio ir laiko.

Daugumas tų užsiėmimų, mažų mažiausiai, nenaudingai eikvoja mūsų pašvęstą laiką, atima išstis valandas, kurios galėjo būti panaudotos naudingiau, t.y., studijavimui, meditacijai bei geriems darbams. Blogiausia yra, kad tai kenkia mūsų šventoms mintims ir nukreipia mūsų dėmesį į žemiškus dalykus, sustiprina kūniškų reikalavimų augimą mūsų širdyse ir protuose.

kreipė Savo veidą nuo jų, uždengdamas jiems puikią Evangelijos šviesą. Kitaip sakant, nukreipė juos į tamsą, kurią jie patys pasirinko (Rom 10:20, 21). Tačiau Jis niekada jų nepaliko. Jis nepanaikino Savo pažadų jiems (Rom 11:2,26-29).

Numylėtas ne dėl savo užsispyrimo, bet dėl jų tėvų, patriarchų tikėjimo, Izraelis yra laikomas Dangiškojo Tėvo atmintyje ir žiūrima į jį su gilia užuojauta. Paskirtu laiku Dievas sugrąžino jiems jų nuosavą žemę, t.y. 1948 metais, ir nuo to laiko ten juos saugoja, nepaisant dažnų karinių ar politinių pastangų juos iš tos žemės išstumti. Jie gyvena savo tėvynėje, bet liūdna yra žinoti, kad dauguma Žydų Izraelyje šiandien nešlovina Dievo už jų sugrąžinimą. Bet ateis diena, kai jie žiūrės į Tą, kurį jie visi kartu nukryžiavo ir verks dėl Jo, kaip dėl pirmagimio.

Visi krikščionys turėtų puoselėti dideles viltis dėl Izraelio. Iš tikrųjų, dabartiniai įvykiai Viduriniuose Rytuose įtikinamai parodo pranašystės jėgą ir tikslumą. Izraelio įkūrimas jo nuosavoj žemėj po tokio ilgo klajojimo tik sustiprina mūsų tikėjimą, kad Dievas realizuoja Savo tikslus ir tinkamu laiku įsteigs Savo teisingą valdžią žemėje. Pranašysčių tyrinėtojai tai yra dar vienas padrašinimas pasišvęsti (2 Pet 3:13,14).

TILTŲ TIESIMAS PER BEDUGNĘ

Nutieskime tiltus per tą didelę prarają, kuri skiria mus nuo supančio pasaulio, kad galėtumėte pereiti į kitą pusę tie, kurie dabar dar yra toli nuo tikėjimo Kristumi ir nuo Tiesos. Turime būti budrūs, visuomet pasiruošę skelbti Žodį dėl Viešpaties bei paliudyti apie Jo Tiesą (1 Pet 3:15,16).

Šis pasaulis – visuomeninė tvarka – neturi jo-

kios ateities (1 Pet 1:24,25; 2 Pet 3:7,11-13). Dabartinis priespaudos laikas didžiąja dalimi yra nuodėmės pasekmė – ne vien tik pirmosios, Adomo nuodėmės, bet ir nuodėmių, padarytų bendrai viso pasaulio žmonių, kurie atmeta Dievo Apreiškimą, Šventąjį Raštą. Toks atmetimas dabar plečiasi. Iki tam tikro laiko Dievas toleravo pasaulio neišmanyimą, ignoravimą, bet atsiųsdamas Kristų į pasaulį, Jis nustatė pavyzdį, pagal kurį nuo to laiko būtų teisiami visi, nežiūrint į tai, ar tiki, ar ne (Apd 17:30,31). Tai nereiškia, kad pasaulyje dabar skubiai sprendžiamas klausimas dėl gyvenimo ar mirties, bet pasaulyje jau yra šviesa (Jn 1:9,29) ir visi turi apsispręsti, ką palaikyti – vieną, ar kitą pusę. Gyvenime sprendimus padarome pagal tai, koks yra mūsų požiūris į gyvenimą; jeigu tame požiūryje nėra Dievo, tai atitinkamai įtakos ir mūsų apsisprendimus.

PAGUNDŲ GAUSYBĖ

Iš visų pusių esame apsupti įvairių rūšių pagundų bei vilionių, reikalaujančių mūsų dėmesio ir laiko. Daugumas tų užsiėmimų, mažų mažiausiai, nenaudingai eikvoja mūsų pašvęstą laiką, atima išstis valandas, kurios galėjo būti panaudotos naudingiau, t.y., studijavimui, meditacijai bei geriems darbams. Blogiausia yra, kad tai kenkia mūsų šventoms mintims ir nukreipia mūsų dėmesį į žemiškus dalykus, sustiprina kūniškų reikalavimų augimą mūsų širdyse ir protuose. Krikščionio gyvenimas iš prigimties nėra patrauklus. Tinkamai gyventi yra sunku.

Tai nereiškia, kad krikščionis turi būti liūdnas, griežtas, neturintis humoro jausmo. Tai reiškia, kad netgi mūsų malonumai turi būti apribojami aiškiai suprantant, kad šio pasaulio menkniekiai nėra lobis, kurio ieškome. Mes galime naudotis pasauliu, bet ne piktnaudžiauti juo (1 Kor 7:31). Visi aplink mus yra kenčiantys, nepakankamai įvertinti ir paklydę. Būdami krikščionimis negalime jų niekinti, nes ir mūsų Mokytojas neniekino jų. Turime gyventi taip, kaip Jis gyveno. Visuose dalykuose Kristus yra mums pavyzdžiu. Nors mūsų Viešpats ir buvo ištikimai atsidavęs Savo misijai – guldymas Savo gyvenimą po dienos, o galiausiai ant kryžiaus kaip žmonijos Atpirkėjas – Jis užjautė aplinkinius žmones, tiek Žydus, tiek ir Pagonis. Jo gailėstingumas ir didžiadvasiškumas išreiškė jausmus Tėvo, kurio buvimu Jėzus džiaugėsi. Tegul šiais metais taip būna ir su kiekvienu iš mūsų.

Šių metų mūsų giesmė “Tuščiagarbis pasauli, lik sveikas!” išreiškia pašvęstos ir apvalytos širdies jausmus, kuri kiekvieną dieną atsiskiria nuo meilės pasaulietiškumui bei savanaudiškumui, o prisiriša

prie dvasinių dalykų. Skiriame ją mūsų skaitytojams kartu su šiuo metų eilute.

Lik sveikas, tučiagarbis, apgaulingas pasauli,
Su viskuo, kas vavyje, ką laikai esant gera!
Savo Viešpačiui būsiu ištikimas,
Kuris atpirko mane Savo krauju.
Visa tavo tuštybė tegul praeina;
Man malonumo neteikia tavo puikybė.

*Tiktai Jėzų aš žinau,
Jėzų nukryžiuotąjį.*

Kristų pažinti – tai gyvenimas ir taika,
Ir malonumas be pabaigos:

Jėzui priklausyti –

Tai yra visa mano laimė;

Jo malonėje augti diena po dienos,

Ir amžinai į Jį tikint likti ištikimam.

*Tiktai Jėzų aš žinau,
Jėzų nukryžiuotąjį.*

Tai Jis visus suvienys,

Išgelbstinti Tiesa tai patvirtina;

Stebėkitės ilgumu, platumu, aukštumu

Ir gilumu Jėzaus meilės!

Visiems žmonėms mielai nurodysiu

Į tą kraują su tikėjimu tikru.

*Tiktai Jėzų aš žinau,
Jėzų nukryžiuotąjį.*

Giesmė Nr. 312 (Tūkstantmečio Aušros Giesmės; vertimas iš anglų kalbos)

“Atsiskirkite nuo šio krašto tautų“

Ezra 10:11

Kažkas yra gerai pasakęs: “Krikščionis pasaulyje panašiai kaip laivas okeane. Laivas okeane yra saugus tol, kol okeanas nepatenka į laivo vidų.” Vienas iš didžiausių apsunkinimų dabartinei krikščionybei yra tai, kad pas save išleidžia pašalinius ir svetimus, “šio krašto tautas” ir pripažįsta juos esant krikščionimis. Tai daro žalą ir kenkia ne tik krikščionims, nes pažemina jų elgesio normas (būna vertinamos *vidutiniško* lygio elgesio normos), bet kenkia taip pat ir “svetimiams”, nes daugelis jų tiki, jog jie yra visiškai saugūs ir nebereikia jiems jokio atsivertimo, kadangi, žiūrint išoriškai, jie užsitarnauja pagarbos ir dažnai, gal būt, dalyvauja pamaldose.

* * *

Dievo žmonės yra šventa tauta, atskirta nuo visų kitų Dievo tarnybai. Jų tikėjimas, dvasia, viltys ir tikslai skiriasi nuo tų, kokius turi natūralus žmogus. Šios dvi klasės yra tiek skirtingos, kad visoks bandymas nustatyti tarp jų draugiškus ryšius būtų jiems skausmingas ir pražūtingas. Tokia draugystė ypač nenaudinga būtų Dievo žmonėms. Dėl abiejų šitų klasių gerovės atskyrimas jų vienos nuo kitos yra būtinas....

Kasdieninė Dangiškoji Mana, rugpjūčio 3
BS'03,1-7.

IZRAELIS SUGRĮŽTA IŠ BABILONO

Tiktai 50000 asmenų iš didelės Izraelio tautos, kuri buvo paimta į Babilono nelaisvę, išsaugojo tikrą tikėjimą Dievu ir Abraomui duotą pažadą, bei turėjo tiek karšto užsidegimo ir drąsos, kad galėtų sugrįžti į Jeruzalę – keliauti maždaug keturis mėnesius, įveikiant apie 800 mylių kelio. Kada kelionės išvarginti keleiviai pasiekė Jeruzalę, patyrė didelį nusivylimą, kadangi, pagal Dievo Žodį, miestas buvo sugriautas ir paliktas 70 – čiai metų (2 Kronikų 36:21). Daugumas jų netgi niekada nebuvo matę Palestinos. Nebuchadnesaro įsakymu buvo sugriauta šventykla ir daugelis privačių rezidencijų paversta griuvėsiais ir likę “be gyventojų”. Ta vieta tapo užžėlusiu tyrlaukiu. Ten, kur anksčiau buvo gatvės, augo medžiai. Visur matėsi netvarka. Izraelitams reikėjo daugiau nei metų laiko, kad galėtų susidaryti sau sąlygas, tinkamas gyventi, o tik po to jie nukreipė visą savo dėmesį Šventyklos atstatymui.

Šis grįžęs Izraelitų likutis užėmė tiktai nedidelį Palestinos rajoną, apie 25 mylias ploto, su centru Jeruzale. Likusi Palestinos žemė buvo daugiau ar mažiau apgyventa emigrantų. Babilono karalius praktikavo belaisvių perkėlimą iš vienos tautos į teritoriją kitos, todėl, taip juos sumaišius, jų įprasti bendravimo ryšiai nutrūko ir jie neteko savo įgimtų bruožų, ir tapo labiau priklausomi nuo babiloniškos valdžios. Šitie skirtingų tautybių žmonės, kurie buvo apgyvendinti Palestinoje, buvo pasisavinę nemažai tos šalies tradicijų ir religinių papročių, o po 566 metų, t.y., mūsų Viešpaties gyvenimo žemėje dienomis, buvo žinomi kaip Samariečiai. Ir tie susimaišę žmonės mažai dėmesio teskyrė Žydams, sugrįžusiems iš Babilono, kol išgirdo apie jų projektą Šventyklai atstatyti jos buvusioje vietoje. Samariečiai, kurie iki to laiko nebuvo per daug paslaugūs kaimynai, atrodo, kad buvo pagauti įkvėpimo dėl Šventyklos atstatymo, kadangi jie prisiminė senovinę šlovę tos šalies tautos, kurios didysis karalius Saliamonas buvo pastatęs pirmąją Šventyklą. Nustoję veikti kaip priešai, Samariečiai pasiūlė savo pagalbą, bet ją Izraelitai atmetė, turbūt pripažindami, kad Jeruzalės atstatymo garbė ir palaiminimas priklauso tik Izraelitams, kuriuos Dievas rinko tuo laiku, kad per išbandymus išvystytų tikruosius Izraelitus, tipinę Abraomo sėklą.

BS' 03,7.

BIBLINĖ EZROS PAMOKA

Nehemijo 8

“Viešpaties įstatymas tobulas, atgaivinas sielą”

— Ps 19:7 —

EZRA, MATYT, GRĮŽO į Babiloną, kad užsiimtų ten Įstatymo tyrinėjimu ir iš to vėliau duotų ataskaitą. Paskui, praėjus 13 metų, mes vėl išgirstame apie jį, kaip apie įžymią asmenybę Jaruzalėje. Nehemijo darbas, atstatant miesto sienas ir vartus, buvo baigtas savaite anksčiau, negu atėjo Žydų naujieji metai. Šita savaitė buvo skirta poilsiui ir pasistiprinimui, o tą dieną (apie spalio mėn. 1 d.) buvo visuotinis sukvietimas ir vyko viešas susirinkimas atviroje aikštėje, ten pat už šventyklos. Ten buvo padaryta pakyla arba sakykla Ezrai, kuris ta proga kaip raštininkas, mokytas vyras, skaitė žmonėms nuo ryto iki pusiaudienio iš Įstatymų Knygos. Buvo skaitoma dalimis, Kunigai ir Levitai įsimaišydavo tarp žmonių ir aiškino jiems įvairių skyrių reikšmę. Žmonės, kol buvo skaitomas įstatymas, iš pagarbos stovėjo, o vėliau, kai buvo diskutuojama, atsisėdo ant žemės.

Tai buvo ypatingas Biblijos mokymosi būdas, sukėlęs gilų susidomėjimą. Kadangi žmonės girdėjo Dieviškojo Įstatymo žodžius, ir aiškiai – tiek kiek jie sugebėjo – suprato, kad jie peržengė Įstatymą, todėl suprato ir priežastį, kodėl Viešpats yra skyręs jiems įvairias bausmes, nelaisvę ir pan.. Suprato, kad tokia buvo su jais sudaryta Viešpaties sutartis, kad už paklusnumą iš jų pusės bus atlyginta palaimomis ir gerove, o už nepaklusnumą teks bausmės, nelaisvė ir kt.. Aiškus nuodėmės supratimas sukėlė gailestį ir ašaras, – žmonės gailiai verkė.

Tuomet Nehemijas, Ezra ir kiti paaiškino žmonėms, tiesiogiai ar per Levitus, kad dabar ne laikas ašaroms, bet priešingai, – laikas džiaugtis. Jie turėjo prisiminti ne tik Dievo griežtumą baudžiant už jų tėvų nusizengimus, bet taip pat prisiminti Jo pasigailėjimą, kuris dabar grįžta jiems, ir ypač įvertinti tą faktą, kad Dievas vėl yra atsiuntęs jiems Įstatymą, tuo parodydamas, jog yra pasiruošęs susigražinti juos vėl prie Savo malonės. Jiems buvo priminta, kad tas pats Įstatymas, kuris pranašavo

bausmes, taip pat skelbė ir Dievo gailestingumą, ir kad tuomet, kai jie gailėsis, Jis atleis ir sugražins prie Savo malonės. Taip vietoj ašarų pasirodė šypsenos, o jų raudojimas virto džiūgavimu.

Nehemijas pranešė jiems gerą žinią: “Eikite, valgykite riebius valgius, gerkite saldžius gėrimus ir pasiūskite porcijas tiems, kurie nieko neturi sau paruošę, nes ta diena yra šventa mūsų Viešpačiui. Ir nesisielokite, nes džiaugsmas Viešpačiu yra jūsų apsauga!” (kituose vertimuose – stiprybė, v. p.; 10 eil.).

SKAITĖ ĮSTATYMĄ AIŠKIAI

Nurodoma, kad jie “aiškino žmonėms Įstatymą.” Akivaizdu, kad ir šiandien labai reikia tokio mokymo būdo. Vardinis dvasinis Izraelis yra apgailėtinoje padėtyje, nes nesupranta Dievo Žodžio. Atrodo, kad gyvename laiku, apie kurį nurodo pranašas Amosas, sakydamas: “... aš siūsiu badą į šalį” – sako Viešpats – “ne duonos badą ir ne vandens troškulį, bet Viešpaties žodžių girdėjimo [badą]” (Am 8:11).

Daugelis įsivaizduoja, kad jiems gerai žinomi Biblijos mokymai, kai tuo tarpu jie yra tikrai susipažinę su vienu ar kitu tikėjimu iš tos tamsios praeities, o visi jie, reikia pripažinti, turi truputį tiesos, sumaišytos su didele dalimi melo. Mes padarėme didelę klaidą manydami, jog tikėjimo išpažinimai ir visi įsitikinimai visiškai tiksliai atitinka Biblijos mokymus. Ši klaida jau kainavo gana daug. Tūkstančiai kilniausių protų nusigręžė nuo Biblijos dėl neteisingos prielaidos, jog tie tikėjimai teisingai aiškina Biblijos mokslą. Tie šviesūs protai, įsitikinę, kad ilgiau nebegali palaikyti iš viso nei vieno krikščioniško tikėjimo, atmetė ir tikėjimus, ir Bibliją.

STUDIJA VIMAS BE TIKĖJIMO IŠPAŽINIMO AKINIŲ

Tai, ką būtinai turime padaryti, tai atnaujinti Biblijos studijas, bet be savo tikėjimo išpažinimo akinių. Mūsų protėviai, kurie sukūrė tuos tikėjimo išpažinimus, daugiau ar mažiau vienas

kitą persekiojo tarpusavyje dėl tikėjimo. Šiandien mums tai visiškai smerktinas dalykas. Be abejo, jie buvo sąžiningi bei dori žmonės kaip ir mes, bet jie turėjo mažiau šviesos – juk gyveno tamsesniame amžiuje. Tikėjimas, kad Dievas kankina tūkstančius milijonų Savo kūrinių, nuvedė pačių geriausių ketinimų turinčius mūsų prosenelius iki to, kad pradėjo kankinti vienas kitą Dievo vardan naudodami metodus, kuriuos mes šiandien negalime pripažinti kaip teisingus, arba naudotus Kristaus, ar kylančius iš meilės.

Kodėl tad mes turėtume būti tikri, kad tie tikėjimai yra iki smulkmenų teisingi? Ar vis dėlto neturėtume geriau pamąstyti apie tai, kaip net toks geras žmogus, kaip brolis Jonas Kalvinas, padarė tokią didelę klaidą pasirašydamas teismo nuosprendį, kuris pasiuntė krikščionių brolių Servetą į laužą, o tai įrodo, kad buvo kažkas neteisinga Kalvino teologinėse idėjose, kurios juk ir padėjo pagrindą beveik visiems mūsų protestantiškiems tikėjimams?

Turėdami tokias nuostabias Biblijas, kurios yra šiandien, ir kurios yra beveik kiekvieno krikščionio namuose, privalėtume labiau pažinti jos mokymus, nei galėjo pažinti bet kuris iš mūsų protėvių. Šiuolaikinės Biblijos ne tik padeda išsiaiškinti, bet ir yra patogiai sudarytos. Turime studijavimo priemones – konkordancijas, parašytą paraštėje informaciją, komentarus, pagal temas suredaguotas Biblijas ir kt. Ar neatėjo laikas, kad dvasiniai Izraelitai pasistengtų iš naujo sugrįžti prie Biblijos ir informuoti žmones apie jos mokymus?

Mes nesame vien tik daugelio skyrių per dieną skaitymo, eilučių mokymosi atmintinai, ar

įprastų Sekmadienio Mokyklos pamokų šalininkai. Esame šalininkai savo tikėjimo, kuris turi būti atstatytas vien tik ant Biblijos mokymo pamatų. Jeigu visi Dievo žmonės galėtų nusiimti nuo savo protų tikėjimo išpažinimo akinius ir iš naujo studijuotų Žodį jo tikroje šviesoje, be abejo, greit ateitų didelė palaima. Tokie Biblijos studentai greitai sutartų tarpusavyje, o taip pat su Dievu Tėvu, ir su Viešpačiu Jėzumi Kristumi – taptų viena Gyvojo Dievo Bažnyčia, apie kurią užsimena Šventasis Raštas, su vienu Viešpačiu, vienu Tikėjimu, vienu Krikštu, vienu Dievu ir Tėvu visų.

DIEVIŠKOJO ĮSTATYMO JĖGA

Dievo Žodyje yra gėrį paremianti jėga, kurios negalime rasti niekur kitur. Aukštasis Kriticizmas didele dalimi yra atsakingas už neteisėtumo augimą pasaulyje. “Viešpaties Įstatymas yra tobulas, atgaivinaš sielą” – keičiantis žmogaus prigimtį. Aukštoji kritika visose mūsų mokyklose ir seminarijose vykdo baisų naikinimo darbą, ir jei su juo palyginsime darbus Voltero, Tomo Paine ir Roberto Ingersollio – tai jie yra niekas. Galima drąsiai sakyti, kad trys ketvirtadaliai visų absolventų, baigiančių įvairias mokyklas, per paskutiniuosius trisdešimt metų, yra Biblija netikintys asmenys, kurių įtaka yra nuolat naudojama naikinant kitų tikėjimą. Klaidos, nuvedusios juos į netikėjimą, daro savo įtaką kitiems. Pati Biblija yra studijavimo objektas ir turėtų būti tikima tik tuo, ko ji moko, nežiūrint į tai, ar sutinka tai su mūsų ankstesniais įsitikinimais, ar jiems prieštarauja.

BS'03,8-9.

Vyriausiasis Redaktorius, *Biblijos Vėliavos* personalas bei bendradarbiai iš mūsų tarptautinės būstinės siūncia krikščioniškos meilės sveikinimus savo skaitytojams.

Dėkojame už Jūsų maldas, paramą ir padaršinimą.

Meldžiame palaimos Jums ir Jūsų namams ir džiaugiamės kartu su Jumis neapsakoma Dievo Meilės dovana – Jėzumi, ir viskuo, ką Jo auka reiškia mums ir visiems krikščionims, o numatytame laike, bendrai visam pasauliui.

Tegul 2003-ji metai ras jus, besistengiančius ištvėringai eiti pirmyn pasišventimo keliu ir besidžiaugiančius ateinančios Karalystės viltimi.

“*Dosnus žmogus turtėja, o kas pagirdo kitus, tas pats bus pagirdytas*” - Pat 11:25.

DOSNUMAS

DOSNUMAS YRA BŪDO BRUOŽAS, PANAŠUS Į DIEVO. Dievas nėra šykštus. Pasiaukojančios tarnystės principą Dievas įdiegė visoje gamtoje – gyvojoje ir negyvojoje. Dosnumas, klasifikuojant charakterio malones pagal jų hierarchiją, yra “antraeilė” malonė; tai neparodo malonės vertės, bet reiškia, kad ji ugdoma slopinant polinkį godumui. Smulkesnis šios ypatingos malonės ir visų kitų charakterio malonių išaiškinimas yra pirmame epifaniniame tome “God” [lenk. Dabartinėje Tiesoje, Nr. 233, 1967 m., 50-55psl.].

Būdami “dosnūs” ir rodydami atlaidumą, bei nekreipdami dėmesio į tradicijas, galime susidurti su nepalankia nuomone, ypač tų, kurie yra “konservatyvūs”. Tačiau, kaip vienas iš širdies bruožų, dosnumas reiškia linkėjimą kitiems gėrio ir išreiškimą noro jiems patarnauti. Tai gerai matoma nelaimių metu.

Ypač aktyviai dosnumą rodo tie žmonės, kurie turi polinkį į filantropinę ir labdaringą veiklą. Neseniai įvykę ciklonai, uraganai, žemės drebėjimai įvairiose pasaulio vietovėse, paskatino juos dosniai teikti pagalbą. Tokios organizacijos, – kaip Prancūzijos humanitarinė organizacija *Gydytojai be sienų* (ji neseniai buvo apdovanojama Nobelio Taikos premija), Oxfam (Oxford Committee for Famine Relief) labdaringa organizacija, teikianti pagalbą stichinių nelaimių ir bado metu, Gelbėjimo Armija, Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus, Raudonojo Pusmėnulio bei daugelis kitų labdaringų institucijų, dalinančių ir organizuojančių pagalbą benamiams, nukentėjusiems nuo nelaimių, pabėgėliams, – tai užuojautos žmonijai pavyzdžiai. Ši panašių grupių atliekama veikla palengvina Adominio pasmerkimo pasekmes. Bendrai pasakius, žmonija negyvena pagal tai, kaip nurodo akademinės dogmos, kad “išlieka stipriausias ir labiausiai prisitaikęs”.

Padėti kam nors, negalvojant apie atlygį, – tai iš tikrųjų yra darbas, panašus į Dievo veiklą. Mūsų temos eilutė 2000 metams (Pat 11:25; v.p.) atrodytų lyg kad prieštarauja tam teiginiui, nes tas, kuris praktikuoja didžiadvasiškumą, dosnumą, taip pat bus praturtintas. Angliškame (CEV) vertime: “Dosnumas bus apdovanotas: Duok puodelį vandens ir pats gausi puodelį vandens”.

Būdami pasišventę Viešpačiui gauname abipusę palaimą, kai skelbiame Tiesą kitiems ir padedame jiems panašioje veikloje (Mt 10:41, 42). Šios metų eilutės pati kilniausia mintis – gauti mums *dvasinių* palaimų, t.y. patirti “potvynį” įvairių dvasinių palaimų, kurios skiriasi nuo laikinų, materialių palaimų.

MOTERIS PRIE ŠULINIO

Jn 4:5-43

“Taigi jis užsuko į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, netoli nuo lauko, kurią Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės, Jėzus prisėdo palei šulinį. Buvo apie šeštą valandą.

Viena samarietė moteris atėjo semtis vandens. Jėzus ją paprašė: “Duok man gerti ...”

Samarietė atsakė: “Kaipgi tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti?” (Mat žydai nebendrauja su samariečiais.)

Jėzus jai tarė: “Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra tas, kuris tave prašo: “Duok man gerti” – rasi pati būtum jį prašiusi, ir jis tau būtų gyvojo vandens davęs!”

Tas malonus minčių apsikeitimas tarp Žydų Mokytojo ir kaimietės Samarietės duoda daug pamokų.

ŽYDAS IR SAMARIETIS YRA ARTIMI, TAČIAU NUTOLĘ VIENAS NUO KITO KAIP ŽEMĖS AŠIGALIAI

Priešiškumas kilęs tarp Žydų ir pagonių išaugo iki tiek, kad jie pradėjo stebėti vienas kitą. Pagonims Žydas atrodė išdidus ir arogantiškas dėl savo religinio fanatizmo, bei pasipūtęs ir kitoks, nei visi kiti esantys šiame pasaulyje. Žydams pagonis atrodė esąs purvinas – susitepęs ir neturintis jokios vertės. Jų manymu, Dievas mylėjo tik Žydus – visi kiti galėtų būti ir nereikalingi.

Nors Izraelis skaito savo pranašystėse, jog viso pasaulio tautų palaiminimas įvyks per juos, tačiau yra pamiršęs savo būsimo tarnavimo žmonijai, kaip *malonės šaltinio*, perspektyvą ir nukreipė savo dėmesį tik į vidinį pasaulį, *gojų* pasaulį, kuris neturi vertės Dievo akyse. Samariją, bei Samariečius jie vertino dar mažiau (žiūr. Jn 8:48).

Nors Samariečiai pasisavino žydišką kultūrą ir panašų tikėjimą, tačiau jie buvo įvairių žmonių

mišinys ir buvo priskiriami tokiai grupei žmonių, kurių Žydai negalėjo toleruoti – pagal jų patarlę “nei žuvis, nei paukštis”.

Tačiau Jėzus, nors buvo Žydas, nepritarė tokiai nuomonei. Apie tai sužinome iš Jo palyginimo apie “gailastingąjį” Samarietį, kuris šokiravo žydų klausytojus (Lk 10:25-37). Jiems nepatiko Jėzaus susitikimas su moterimi sirofinikiete (Mk 7:24-30), taip pat bendravimas su moterimi prie šulinio.

JĖZUS DUODA VANDENS

Ilgai keliavęs per įkaitusią, dulkėtą, uždraustą keliauti Samarijos teritoriją, pusiaudienyje Jėzus pasirinko vietą pailsėti.

Šulinys, patriarcho Jokūbo dovana visuomenei, buvo gerai žinoma vieta, turinti švaraus šaltinio vandens (“gyvojo” vandens). Buvo tai puiki vieta ne vien dėl neišsenkančio šaltinio, bet ir dėl to, kad buvo tai gera vieta bendravimui. Kaip tik čia, pavargęs ir ištroškęs, Jėzus atsisėdo pailsėti. Į šią vietą atvestas Apvaizdos, buvo pasiruošęs tarnavimui.

Ir štai atėjo ta valanda. Moteris nejučiomis įsijungė į pokalbį, kurio aidas bus atkartojamas per daug šimtmečių, paliesdamas daugelio širdis, kurių gyvenimą apkartino nuodėmė bei savęs apgaudinėjimas.

Jėzus įprastu būdu paprašė atsigerti vandens. Mūsų, dabartinių laikų ausims, nebuvo tai keistas klausimas. Ši moteris dažnai girdėdavo taip prašant atsigerti. Bet štai iš Žydo? *Ir iš viso, ką čia veikia Žydas?* Gal dėl to jos atsakymuose ir klausimuose jautėsi kandžios pastabos. Mes neturime pagrindo galvoti, kad ji neišpildė mūsų Viešpaties prašymo. Iš tiesų, Jo ištraukimas į tą nedidelį darbą, prašant jos pataravimo, suteikė Jam puikią galimybę tęsti pradėtą pokalbį.

Jėzus paprastai, keliais žodžiais, informuoja apie Save ir pasiruošimą ją palaiminti ir duoti tai, ko jai reikia.

“Pati būtum jį paprašiusi”, sako Jėzus, “ir jis tau būtų gyvojo vandens davęs!”

Moteris, nesuprasdama mūsų Viešpaties

pasiūlyme paslėptos reikšmės, galbūt neįsigilindama į pasiūlymą, mandagiai tęsė kalbą toliau, pridurdama tai vieną, tai kitą kandų pasakymą:

“Viešpatie, bet juk tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš kur tu imsi gyvojo vandens?”

Aiškiai matome jos sarkazmą ir kandumą. Ji tęsia toliau savo mintį:

“Argi tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris tą šulinį mums paliko ir pats iš jo gėrė, ir jo vaikai, ir gyvuliai?”

Pastebėkime, kaip sumaniai ji pabrėžė Jokūbo vardą, kuris Žydui buvo beveik šventas, bei dar pridėjo mintį apie bendrą protėvį (“mūsų tėvas ...”). Reikšdama pretenzijas, kad ji turi lygias teises į bendrą tėvystę,

stengėsi pasiekti tam tikrą naudą ir tęsti diskusiją.

AMŽINO GYVENIMO VANDUO

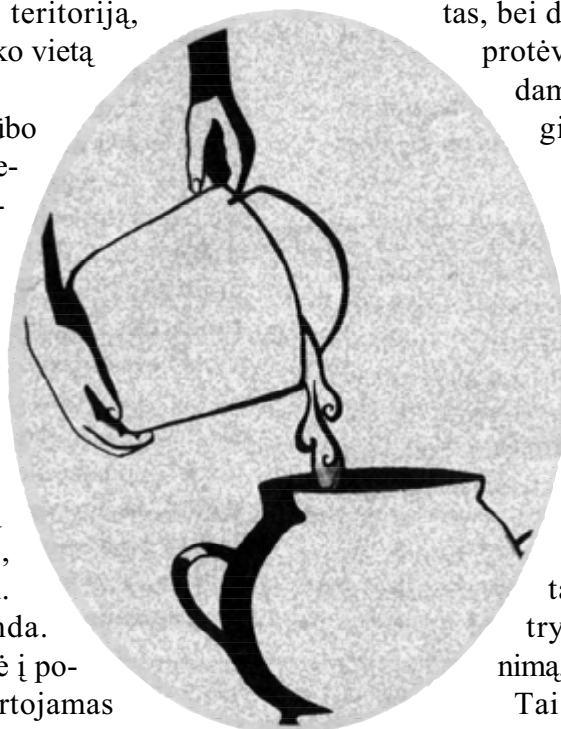
Rodydamas į šulinį, “Jėzus atsakė: Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą.”

Tais žodžiais Jėzus sutapatino Jokūbą ir Jokūbo šulinį su savimi ir amžino gyvenimo vandenių, kurio tik Jis gali duoti. Tai, kad Žydas neatsižvelgia į legendinio Jokūbo vertę, moteriai Samarietei pasirodė keista ir nesuprantama. Praradusi pusiausvyrą ir karinę gumą, pasakė: “Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau semtis čionai!”

“Jėzus atsiliepė: Eik, pakviesk savo vyrą ir sugrįžk čia.”

Kiekvienas moters svarstymas mintyse, ką ji ir darė, norėdama suprasti mūsų Viešpatį, dabar buvo išbandytas ir jos bandoma užmegsti kalba nutrūko. *Ji tyliai sau mąstė: tas žmogus yra labai išmintingas, o gal net pranašas, tačiau vis dėlto jis nežino, jog aš neturiu vyro!*

Kitoje Rašto vietoje skaitome atsitikimą apie vieną fariziejų, kuris panašiai reagavo, matydamas, kad Jėzus priima “nusidėjėlės” moters

patarnavimą, patepant Jo kojas aliejumi (Lk 7:36-38). *“Jeigu šitas būtų pranašas, jis žinotų, kas tokia ši moteris ...”* Ta pačia proga, Jėzus matydamas neapsakomą cinizmą, pasakė palyginimą apie du skolininkus, o baigdamas jį pareiškė apie tos moters nuodėmių apvalymą ir atleidimą (39-50 eil.).

Vėl sugrįžtame prie pasakojimo apie samarietę: dabar Jėzus sukaupe visą dėmesį į jos paąustą ir neišreikštą atleidimo poreikį, kalbėdamas apie jos asmeninę vidinę nepatenkinamą būseną. Jėzus meistriškai ir nesunkiai piešia jos tikslų paveikslą.

Šie paskutiniai išvalgūs žodžiai, pasakyti tiksliai, lyg viską perskverbiantiu lazeriu, atgaivina jos susidomėjimą ir išsklaido likusias abejones. Ji priversta pripažinti tai, ką numanė: *“Aš matau, Viešpatie, jog esi pranašas”*.

Dar kiek pratęsus pokalbį, moteris suprato ją sukrečiančią realybę: Tas žmogus yra ne tik pranašas, *tas žmogus yra Kristus!* Ji greitai nueina pakviesti savo draugų, palikdama ašotį!

Jėzus pasiliko ten dar dvi dienas, liudydamas gyventojams ir laimėdamas daugelį jų (40-42 eil.).

TEISINGAS APDOVANOJIMAS

Už vandens ašotį iš šulinio moteris samarietė gavo gyvybės vandens. *“Duok puodelį vandens ir pats mainais taip pat gausi puodelį vandens”*.

Tačiau dosnumas nėra vien tiktai gudrus taktinis žingsnis, norint gauti lygiavertį kompensuojantį apdovanojimą. Neturėtume duoti tik tam, kad po to patys galėtume gauti atgal. Apdovanojimas, kylantis iš nesavanaudiško patarnavimo, yra toks pat natūralus, kaip ir neieškomas. Dosnumas jaučia malonumą, kai kitiems sekasi. Jo aukščiausia pakopa, tai geradarystės, labdaringumo dvasia, kuri džiaugiasi galėdama laiminti kitus. Ne davėjas, bet Dievas yra taip visuotinai sutvarkęs žmonijos reikalus, kad abipusis dosnumo veiksmas teiktų malonumą. Galime pasakyti, kad teisingumo įstatymas diktuoja tokius veiksmus; malonūs rezultatai skatina pakartoti. Toks procesas sušildo krikščionių širdis, cementuoja krikščionišką draugystę. Dosniai aukojant laiminamas tiek davėjas, tiek ir gavėjas (Pat 11:18).

DOSNUMAS KASDIENINIAME GYVENIME

Teisingas dosnumo taikymas padeda mūsų darbo vietose pataisyti dažnai pasireiškiančius nepaklusnumu santykius tarp darbdavio ir darbininko, viršininko ir jo pavaldinio. Šykštumas ir pernelyg

formalus taikymas taisyklių gali sukelti nenaudingą ekonominį poveikį ir pakenkti firmos veiklai.

Šeimose tiek motinai, tiek ir tėvui reikia parodyti daug dosnumo, auklėjant ir mokant savo vaikus. Motiniška meilė ir pasišventimas yra pavyzdys Dievo rūpesčio savo žmonėms. Gyvenimo reikalai, globa bei šeimos maitinimas reikalauja iš motinos pasiaukojimo ir nesavanaudiškumo.

DOSNUMO ĮKŪNYJIMAS

Nors atsitikimas su moterimi prie šulinio yra nuostabus ir tinkamo liudijimo klasikinis pavyzdys, jis taip pat pasitarnauja išryškinant Jėzaus charakterį.

Mūsų Viešpaties charakteringas bruožas buvo – pasiruošimas tarnavimui nepaisant nuovargio. Jis visada, būdamas taikoje su Dievo valia, suprato Tėvo vedimą ir vadovaudamasis tuo, panaudojo kiekvieną ir visas pasitaikiusias galimybes, norėdamas pastūmėti į priekį Tėvo darbą pasaulyje.

“Veik laiku ir nelaiku” (2Tim 4:2). Mokykimės pamatyti, pažinti tarnystės galimybes – skelbiant Žodį krikščioniškoje tarnyboje – o toliau, būkime pasiruošę pasinaudoti kiekviena pasitaikiusia proga, nežiūrint į tai, kaip tai būtų sunku ir nepakeliama susidūrus ir su jomis.

“Jūs juk pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę ir žinote, jog jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per jo neturtą” (2 Kor 8:9 [BD]; palygink su 1,2 eil.). Tai pats didžiausias dosnumo pavyzdys.

Mūsų Viešpats paliko savo galingą prigimtį, nusižemindamas net iki žemės, išstatė save blogam elgesiui, kas galiausiai nuvedė iki kryžiaus.

“Ėmimas kryžiaus” sinonimiškai reiškia Kristaus kelią, kuriuo žengdavo nedaugelis (Mt 10:38, 39; Mr 10:17-31). Iš esmės, krikščioniškas kelias yra *savęs pašventimas* ir *savęs atidavimas* Evangelijos reikalui, o tai yra daug platesnė reikšmė, nei aiškinimas daugelio doktrinų.

Mūsų Viešpaties pokalbio su moterimi samariete pabaigoje, atskleidžiamas visuotinis išgelbėjimo pažadas. Tai yra pats svarbiausias dalykas. Kristuje išnyks rasių skirtumai (Gal 3:28). Išgelbėjimas, kaip nurodyta 1 Tim 2:1-7, yra visiems, tarpininkaujant Dievo Sūnui. Dievas nusprendė būti visiems dosnus. Mes taip pat neturime būti mažiau dosnūs.

DOSNUMO APRIBOJIMAS

Pagal daugelį krikščioniškos teologijos aiškinimų, išgelbėjimas skirtas tik nedaugeliui iš-

rinktųjų – kurios nors denominacijos, išpažinimo arba sektos, apie kurias pasitaiko kalbėti, “išrinktiems žmonėms”. Į pašalinius, šių laikų samariečius arba pagonis – visus netikinčius – nekreipiama dėmesio, jie siunčiami į amžiną atskyrimą, dar blogiau, į kančias degančiame pragare. Tai šykšti teologija, visiškai nesutinkanti su Sūnaus plačiu supažindinimu apie Savo Tėvą.

Mes nenorime pasakyti, kad visi be išimties bus amžinai išgelbėti, tai būtų pernelyg laisvas išgelbėjimo proceso interpretavimas. Paklusnumo Kristui ir ištikimybės Dievui visuomet bus reikalaujama. Galimybė tai parodyti bus suteikta visiems: kai kuriems šiame gyvenime, bet daugumai – Kristaus ir Jo Bažnyčios Tūkstantmetinio tarpininkavimo metu. Šiame gyvenime tiems, kurie neturi tikėjimo (2 Tes 3:1,2), nebus suteikta išsigelbėjimo galimybė. Krikščionis negali gyventi regėjimu. Dievas šiuo metu rūpinasi tikėjimo vyrais ir moterimis.

Jei manome, kad vienintelis laiminimo ob-

jektas esame mes, mūsų rasė, mūsų grupė, mūsų Bažnyčia, vadinasi, statome “pertvara” nuoširdžiam ir efektyviam darbui. Kažkada pastatyta “viduryje stovinti pertvara” tarp Žydo ir Samariečio ir Pagonio buvo sugriauta; ir Dievo apreiškimas galėjo laisvai pasiekti visus tuos, kurie turi tikėjimą (Ef 2:11-22).

Dievas dažnai gali laiminimui išrinkti tuos, su kuriais mes nesutariame. Duodami ir priimdami mūsų kasdieniniame gyvenime, turėsime daug galimybių perduoti “gyvybės vandenį”. Turėtume pašalinti iš mūsų protų išankstinių nusistatymą ir išsižeidimą, bei, kaip tik sugebame, maloniai ir kantriai laiminti mūsų klausytojus, kurie gali – panašiai kaip moteris samarietė – jaustis išsižeidę, pasipiktinę mumis.

Dosnumas plaukia iš dėkingos širdies. Turime daug brangių palaimų iš dangaus (Ps 68:19; Fil 4:19). Atverkime nešykščiai ir nesavanaudiškai mūsų širdžių lobynus ir dosniai duokime kitiems.

KAS BUVO SAMARIEČIAI?

Samariečiai vaidina didelį vaidmenį vykstančioje biblijinėje dramoje. Jų reikšmė pakaitomis tai didėdavo, tai vėl sumažėdavo. Naujojo Testamento Raštuose Samariečiai pereina į pagrindinę – šiek tiek neigiamą – poziciją. Nepalankiai apibūdinamas, menkinamas “Samarietis” Šventojo Rašto skaitytojui gerai žinomas, lygiai kaip nenaudėlis “Rašto žinovas” ar “Fariziejus”. Apibūdinimas “gerasis” Samarietis Žydai tuo metu buvo kaip prieštaraujantis bendram požiūriui. Gailestingiausias Žydo palinkėjimas Samariečiui buvo toks – kad jis nesulauktų prikėlimo iš numirusiųjų!

Nors Samariečiai nebuvo laikomi Žydų tautos dalimi, nepaisant to, buvo traktuojami kaip atskira klasė nuo Pagonių – šis žmonių mišinys atsirado iš įvairių tautinių grupių, todėl Žydai nuo jų šalindavosi (Mt 10:5). Atrodo, kad Jono 4:4 eilutė patvirtina šią mintį.

Nors Samariečiai buvo tautų susimaišymo vaisius, bet jie reiškė pretenzijas į Žydų paveldą. Karalių antroje knygoje, 17 skyriuje yra duotas glaustas aprašymas ir jų istorijos pradmenys. Samariečiai, perkelti iš kitų regionų, pradėjo plėstis, sudarydami santuokas su Žydais ir priėmė bei pasisavino žydiškas žinias, mokslą ir tradicijas. Jie priėmė pakeistos struktūros Penkiaknygę, kiek vėliau pasistatė šventyklą ant Gerizimo kalno. Taip pat, kaip ir Žydai, laukė ateinančio Mesijo.

Ezdros ketvirtoje knygoje duotas aprašymas apie Žydų, grįžtančių iš Babilono nelaisvės, susitikimą su Samariečiais. Tas įvykis labai supriešino abi tautas, o prabėgus kiek laiko, susipriešinimas išaugo iki tarpusavio neapykantos.

Neapykanta pradėjo silpnėti nuo Jėzaus susitikimo su moterimi prie šulinio (Jn 4:23,24). Praeityje pastatyta “užtvara” tarp Žydų ir Samariečių netrukus turėjo būti nugriauta. Viešpats praleido dvi dienas Samariečių kaime ir buvo šiltai priimtas bei laukiamas. Apaštalų darbų knygoje (8:1-25) aprašoma, kaip Pilypas, Petras ir Jonas atnešė išgelbėjimo Žodį kažkada uždraustiems lankyti Samarijos miesteliams ir kaimams.

Evangelijos Gerosios Naujienos išlyginanti ir vienijanti jėga pradėjo savo darbą.

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(3 Ep. tomas, 2 skyrius; 2 Kar 2:8-14)

“Elijas ... sudavė į vandenį ... Kai juodu keliavo toliau ir beeidami šnekėjosi ... ugninis vežimas bei ugniniai žirgai ... juodu perskyrė ... Paskui jis pakėlė Elijo apsiaustą ... ir sudavė į vandenį” – 2 Kar 2:8, 11, 13, 14.

PER PASKUTINIUS keletą metų Viešpaties žmonės girdėjo daug dalykų apie pranašus Eliją ir Eliziejų. “Tas Tarnas” rašė ir daug kalbėjo apie tuos, kaip ir apie kitus dalykus per savo paskutinius šešioliką gyvenimo mėnesių. Kaip prieš, taip ir po Jo perkeitimo, Viešpaties žmonės daug diskutavo apie tai. Autorius taip pat buvo vienas iš tų, kurie dalyvavo šiose diskusijose. Siekiant atmesti mūsų supratimą šia tema, buvo išspausdinti du plačiai žinomi ir puolantys autorių straipsniai, – vienas iš jų J. F. Rutherfordo, išspausdintas 1918 m. vasario 15 dienos žurnale “Sargybos Bokštas”, o antras F. H. McGee, kuris pasirodė pavadinimu “Svarbus Laiškas Visiems Broliams”, o buvo platinamas ir patvirtintas Pastoralinės Biblijinės Institucijos Komiteto ir pridėtas prie 1918 m. rugsėjo mėn. “Komiteto Biuletenio”. Nors ten pateiktas asmeninis F. H. McGee požiūris, tačiau tai atspindi požiūrį ir Komiteto, pasisakančio prieš šį autoriaus išaiškinimą. Šios dvi viešos atakos iš dviejų požiūrio taškų, visiškai pateisina mus ir kviečia pradėti diskusiją šia tema. Todėl čia bus atliktas detalus to dalyko išaiškinimas, atsakant į jų prieštaravimus ir atmetant jų požiūrius. Tai atliksime meilės dvasioje visų Viešpaties žmonių palaimai.

(2) Prieš pradėdant aiškintis smulkiau, padarysime keletą įžanginių pastabų, kurios bus mums reikalingos. Kadangi ši tema turi Biblinį, tipinį ir pranašišką pobūdį, studijuojant ją mums bus naudinga atsiminti tam tikrus pagrindus.

(3) Pirma – jokia Biblijos ištrauka negali būti suprasta anksčiau, kol neateis tam tinkamas laikas. Nesvarbu, kad ir kiek apsišvietęs, pasišventęs, ar pilnai Viešpaties panaudotas kas nors būtų, vis tiek neįmanoma būtų jam ką nors suprasti iš Biblijos, kol neatėjo tinkamas laikas, kadangi Viešpats atplėšia jo antspaudus (Apr 5:2-7; 6:1; ir t.t.).

(4) Antra – paprastai pranašysčių ir tipų negalime aiškiai suprasti anksčiau, nei tai įvyksta.

(5) Trečia – pranašystė ar tipas, simbolinis vaizdas susijęs su charakterio išbandymu, negali būti suprstas tol, kol tas išbandymas nėra atėjęs.

(6) Labai akivaizdi priežastis, kodėl taip yra: jeigu būtų leista aiškiai suprasti kurią nors prana-

šystę ar tipą dar jiems neišsipildžius, tai būtų sukliudyta Viešpaties tikslui mus pilnai išbandyti. Būtent dėl šios priežasties Viešpats ir neleido “tam Tarnui” aiškiai suprasti antitipinių (simbolinių v. p.) smulkmenų apie Elijo ir Eliziejaus paskutinius artimai susijusius išgyvenimus. Tai, kad jis to aiškiai nesuprato, parodo jo straipsniai ir pamokslai šia tema, pavyzdžiui: Z. 1915 m., 285 psl., Z. 1916 m. 3, 38, 263 psl.. Visuose šiuose straipsniuose jis rašė aiškiai, tačiau nedrąsiai ir numanomai apie atskiras šios temos dalis, nes ne kartą buvo išsakęs savo įsitikinimą, jog šios temos smulkmenų negalime suprasti iki jų išsipildymo laiko; tačiau Viešpats panaudojo jį, kad suteiktų daug šviesos šia tema. Tai, ką esame gavę iš jo šia tema, yra pakankamai aišku mums, kad galėtume iššifruoti, pamatyti jau išsipildžiusias smulkmenas ir detales, sujungtas su išmėginimu, kurių negalėjome suprasti anksčiau, dar tam neįvykus. Tai nėra mūsų mylimojo Pastoriaus peikimas dėl to, kad jis negalėjo matyti visų tų dar neįvykusių smulkių detalių. Veikiau mus stebina, kaip Jis galėjo pakankamai daug matyti dar prieš ateinant išbandymui, susijusiam su išsipildymu, kad galėtų paruošti nuolankiuosius, kurie priima jo mintis, mokymo pagrindus ir paaiškinimus, ir įgalintų pamatyti detales bei smulkmenas aiškiau nuo tada, kai jos išsipildo. Tikime, kad panaudodamas “tą Tarną” Viešpats davė mums supratimą apie dabar išsipildančias detales ir todėl maloniai pateikiame tai broliams ir seserims, nes gavome daug prašymų, pageidavimų šia tema, o taip pat dėl pradėtų puolimų J. F. Rutherfordo ir F. H. McGee, atstovaujančių dvi atskiras brolių grupes. Tai suprantame kaip Dievo Apvaizdos ženklą, kad tuos šiuo metu pasklidusius požiūrius atspausdintume ir pristatytume Bažnyčios akivaizdoje.

SMOGIMAS Į JORDANĄ

(7) Pradedame nuo smogimo į Jordaną: pagal mūsų supratimą, pirmasis antitipinis smogimas į Jordaną – kurį vaizdavo Elijo smogimas į vandenį – įvyko tarp 1914 m. rudens ir 1916 m. rudens. Tai sutinka su “to Tarno” pasakymu Z. 1916 m. 39 psl., 2 skilties, paskutinėj pastraipoj, kur skaitome: “Ar galvoji, kad tai (smogimas į Jordaną) dar neprasidėjo?” – galėtų kilti toks klausimas. Mes galvo-

jame, kad tai dar *pilnai* neįvyko. ‘Ar galvoji, kad “Kūrimo Fotodrama” dalyvavo tame?’ – Gali būti. ‘Ar bus kas nors daugiau?’ – Nežinome, bet *galvojame, kad bus kažkas daugiau; nesakome tai tvirtai.*” Iš šios citatos matome, kad “tas Tarnas” artėjant Naujiems 1916 Metams tikėjo ir rašė, kad smogimas į Jordaną buvo jau tuo laiku ir tęsėsi toliau, taip pat galvojo, kad smogimas gali dar stiprėti. Tai, kad pirmasis smogimas į Jordaną žengė į priekį nuo 1914 m. rudens, galime aiškiai perskaityti Z. 1915 m. 286 psl., 2 skilties, 4 pastraipoje (palygink su 3 pastr.): “Nesutrikę Biblijos Studentai žengia tolyn, taip kaip ėjo Elijas ir Eliziejus, perėję Jordaną. Jie nebuvo vedami iki kokios nors ypatingos datos, taip kaip ir Elijas nebuvo nukreiptas eiti į jokią kitą vietą”. Atidžiai palyginkime to periodo paveikslą ir įvykius, ir pamatysime, ar tai derinasi su mūsų išreikštomis mintimis.

(8) Sutinkamai su “to Tarno” mintimis, Jordanas simbolizuoja tautas, patiriančias pasmerkimo nuosprendį, nes žodis “Jordanas” reiškia “nuteistas, einantis žemyn”, pasmerktas, o vandenys Biblinėje simbolikoje atvaizduoja tautas, žmones, su jų suorganizuota padėtimi (Apr 17:15). Mes sąmoningai sakome “tautos su jų *suorganizuota* padėtimi”, nes tai yra žodžio “tautos” daugiskaitoje tiksli reikšmė. Todėl suprantame, kad ši ištrauka nurodo į tautas, žiūrint į jų politinius, religinius, finansinius ir pramoninius – organizacinius aspektus. Taigi, žodis “Jordanas” reiškia: valdovus, dvasininkiją, aristokratiją, darbo vadus ir jų šalininkus. Tokiu būdu tautos, suorganizuotos į šiuos keturis artimus ryšius, turėjo būti griežtai peikiamos ir atiduotos pasmerkimo nuosprendžiui per antitipinį Eliją; taigi, žodžiai “Smogimas į Jordaną” pirmoje dalyje reiškia – peikimą ir barimą, o antroje ir paskutinėje dalyje – nuosprendį.

(9) Patvirtinimui “To Tarno” minties, jog Elijo apsiaustas buvo jo valdžios, kaip Dievo Pranašo Izraeliui, simbolis, cituojame faktą, kad išverstas žodis “apsiaustas” (*adareth*, kuris skiriasi nuo žodžio “rūbas”) apima sąvokas ženklų: garbės, valdžios ir didingumo. Pagal brolio Russellio antitipo išaiškinimą, apsiaustas simbolizuoja Dievo valdžią, duotą antitipiniam Elijui, kuri suteikia jam teisę būti Viešpaties kalbėjimo įrankiu vardiniam Dvasiniam Izraeliui; ir tai yra išsamus ir tikslus paaiškinimas. Nagrinėjant kai kurias tos valdžios sudedamąsias dalis, tarp kitų dalykų, jis mums yra parodęs, kad tai apėmė reikšmę: įgaliojimo, Tiesos ir finansinės valdžios. Kai mes tyrinėjame pasakymą “valdžia duodanti teisę būti Dievo Pranašu” ir kai pamatome viso

to atitikimą, sužinome, kad ta valdžia susideda iš šių septynių dalykų: (1) Dievo įgaliojimo, t.y., patepimo Šv. Dvasia; (2) Bažnyčios įgaliojimo, t.y. pritarimo jos atstovams atlikti tą tarnybą; (3) Tiesos; (4) Tiesos darbo kontrolės, kurią turėjo Bažnyčia ir naudojo per “tą Tarną”; (5) Tiesos literatūros kontrolės, kurios dėka buvo atliekama ši misija; (6) kontroliavimo tokių patarnavimo sričių, kaip Kolporteriai (spausdinių platintojai v. p.), Pilgrimai, Savanoriai, darbas su Fotodrama ir periodinių leidinių, laikraščių leidimas; ir (7) finansinių lėšų bei išteklių, palaikančių tą darbą, kontrolės. Šis trumpas apsvaistymas įtikins mus, kad Bažnyčios valdžia, kaip Dievo kalbančio įrankio vardiniam Dvasiniam Izraeliui, susidėjo iš tų septynių dalykų. Šis svarstomas klausimas yra toks aiškus, kad nereikalauja tolimesnės diskusijos tiems, kurie yra gerai susipažinę su Dievo Žodžiu ir Pjūties judėjimu.

(10) Taip, kaip apsiaustas turėjo simbolinę reikšmę, taip turėjo ir jo suvyniojimas. Tai turėtų atvaizduoti sujungimą ir sukoncentravimą visų tų septynių valdžios dalykų, siekiant turėti juos čia pat, po ranka, ketinant panaudoti tam tikram tikslui; o tai reikštų, kad Dievo žmonės, kaip Nauji Kūriniai, pripažindami tą tarnybą ir jos įrankius, panaudotų visas turimas Tiesas, kontroliuotų visą darbą, Tiesos literatūrą, patarnavimų sritis ir finansinę valdžią, būtiną ir pritaikomą viešam darbui, smogiant į Jordaną; tačiau tai (suvyniojimas v. p.) nereikštų panaudojimo visų tų valdžios dalykų, turimų Dievo žmonių rankose, kurie nebuvo reikalingi, nei tinkami tokiam darbui. Šiuo klausimu mes cituojame Z. 1916, 5 psl., 1 skiltis, 5 pastraipa: “Gali būti, kad šiuo atveju finansinę valdžią simbolizavo Elijo apsiaustas, arba, galbūt dar kažkas. Mes turime palaukti ir pamatysime. O tuo tarpu, *stenkimės išlaikyti geros rankose visas darbo sričių linijas taip*, kad būtume pasiruošę smogti, kai tik tinkamas momentas ateis”. Taip pat skaitome Z. 1916, 263 psl., 2 skilties, 4 pastraipoje: “Koks bus Elijo apsiausto, simbolizuojančio jo valdžią, suvyniojimo antitipas, ir kiek laiko pareikalas *toks* [“suvyniojimas Elijo apsiausto”] *sukoncentravimas jėgų norint smogti, mes nežinome.*”

(11) Kai mes peržiūrime atliktus viešumai patarnavimus per aukščiau paminėtus metus, randame, kad jie buvo atlikti Naujų Kūrinių, Bažnyčiai pritariant ir panaudojant tas Tiesas, kurios atskleidė blogus darbus, padarytus įvairių Krikščioniškojo pasaulio tautų, susiorganizavusių į minėtas keturias grupes. Mes surandame, kad visai būtinai darbo kon-

trolei, pritaikomai viešuose aspektuose, vadovavo "tas Tarnas", kuris šį darbą sukonzentravo ir sujungė, kaip tai simbolizuoja Elijo apsiausto suvyniojimas. Buvo panaudota visa literatūra, tinkanti atskleidimui blogų darbų tų, kurie tvirtino, kad naudoja savo valdžią remdamiesi Dievo įgaliojimu. Visos tarnybos sritys platino ir panaudojo šią literatūrą, pavyzdžiui: Kolporterių rankomis buvo platinamas Tomas IV, pritaikytas šiam darbui; Savanorių rankos platino traktatus, brošiūras, tokias kaip: "Pasaulis Ugnyje", "Tautų Sielvarto Laikas ateis pirmiau, nei Armagedonas", "Dvasininkijos Išvėtinimų paaiškėjusi Apgaulė", "Kodėl dreba Finansininkai", "Visuomeninių sąlygų būklė viršija Žmonijos Jėgas ir yra Nepagydoma" ir t. t. Pasaulinio Karo metu buvo demonstruojama Fotodrama, kuri dėl jos turinio, darbininkų rankose buvo ypač veiksminga smogiant į Jordaną. Ir pagaliau, tūkstančiuose įvairių laikraščių buvo spausdinami pamokslai. Be to, dar vyko viešos paskaitos ir privatūs pokalbiai tokiomis temomis, kaip: "Armagedono Kova", "Pasaulis Ugnyje", "Kas bus po Karo", "Šėtono Imperijos Nuvertimas", "Karas Pranašystėse" ir kt., kas buvo aktualu tuo metu. Ir pagaliau, visi pinigai, kurie tada galėjo būti gaunami viešajai veiklai, buvo skirti tai tarnybos sričiai. Tokiu būdu, sujungimas ir sukonzentravimas septynių Bažnyčios valdžios galių, norint smogti, yra įvykęs tarp 1914 m. rudens ir 1916 m. rudens. Tarp apsiausto suvyniojimo smogimui ir tokio sujungimo bei sukonzentravimo tų septynių valdžių, antitipinio Jordano barimo ir nuosprendžio paskelbimo darbe, yra visiškai panašumas. Todėl galime pasakyti, kad mūsų supratimas, susijęs su antitipinio apsiausto suvyniojimu, yra teisingas. Iš šio paaiškinimo skaitytojas pastebės, kaip autoriaus požiūris į antitipinio apsiausto suvyniojimą daugelyje esminių dalykų skiriasi nuo F. H. McGee požiūrio šia tema. Autorius niekada nemokino, kad "organizacijos" buvo "dalimi" ir "priemone suvyniojimui".

SMOGIMO DARBAS

(12) Smogimas į Jordaną apima keletą dalykų. Pirma – tai teisingas ir nepaneigiamas parodymas to blogio, kurį, peržengiant Auksinę Taisyklę, padarė: viešpataujantys valdovai, kurie priskiria sau valdymo teisę ir sako turį Dievo įgaliojimą tam; dvasininkija, tvirtinanti, kad vykdo savo pareigas pagal Dievo teisę, įgaliojimą; aristokratija, kuri reikalauja postų, titulų, turtų bei ypatingų privilegijų, tvirtindama, kad tai priklauso pagal Dievišką teisę, įgaliojimą; darbo vadai, kurie reikalauja sau tam tikrų teisių bei valdžios, tvirtindami, kad tai priklauso pa-

gal Dievo duotą teisę. Antra – tai nuosprendžio paskelbimas apie visų dabartinių institucijų sunaikinimą, kurios tvirtino, kad valdo pagal Dievo suteiktą teisę ir įgaliojimą. Trečia – tai paskelbimas, kad jie atleidžiami iš užimamų postų ir davimas nuosprendžio, nubaudžiant visus tuos, kurie tvirtino, kad jie turėjo ir vykdė savo valdžią pagal tą teisę. Tas smogimas, panaudojant šventuosius yra tiksliai, raidiškai ir metaforiškai aprašytas Ps 149:5-9: "Tedžiūgauja šventieji Jo garbe, tesilinksmina savo pataluose. Dievo aukštinimas jų burnoje, dviašmenis kalavijas jų rankoje, kad atkeršytų pagonims, nubaustų tautas, jų karalius pančiais surištų ir jų didžiūnus sukaustytų geležimi, kad įvykdytų jiems paruoštą sprendimą! Tokia garbė visiems Jo šventiesiems". Be abejo, darbas, kurį Viešpaties tarnai atliko per tuos dvejus metus, buvo "Garbė", t.y. ypatinga šlovė, skirta ištikimiesiems pačioje Amžiaus pabaigoje. Ši ištrauka "Tokia garbė visiems Jo šventiesiems" parodo, kad toje garbėje turėjo dalyvauti netgi paskutinis narys, pakviestas į Mažąjį Būrelį. Iš tikrųjų, Tiesos, kurių jie tuomet mokino, turėjo savyje didelę garbę, Dievo bruožus. Tiesos tos buvo kaip tikras dviašmenis kardas, aštriai pjaunantis į dešinę ir į kairę gyvybingumą, visų blogio darytojų ir agentų. Toks tautų blogų darbų iškelimas aikštėn, demaskavimas, buvo skausminga bausmė jiems; o tie griežti, priekaištingi ir nepaneigiami demaskavimai politiniams, bažnytininiams, finansiniams ir pramoniniams karaliams ir kunigaikščiams bei valdovams rišo rankas ir kojas – buvo nenuginčijamai įrodyta, kad jie yra blogio agentai ir darytojai. Tokiu būdu jie buvo tam tikru mastu suvaržyti. Taip pat buvo paneigta dogma apie duotą Dievo teisę valdyti karaliams, dvasininkijai, aristokratijai ir darbo vadams bei įrodyta, kad jie didžia dalimi buvo atsakingi už neteisę, skriaudas, padarytas jų rėmėjų. Tų skriaudų ir blogio baisi pasekmė buvo – įtraukimas viso pasaulio į tą baisų ir žiaurų Pasaulinį Karą. Kaizerio tvirtinimai ir poelgiai šiuo reikalu gerai žinomi visam pasauliui.

(Tęsinys kitame numeryje)

TP'61,76-79; E 3, 67-74.

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius

Bernard W. Hedman, 1156 st. Matthew's Road,
Chester Spings, PA 19425-2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis.

Leidžia leidykla „Epifanija“.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P.d. Nr. 467, LT - 45002, Kaunas.